

2020 03 25 Tekst tbv video 25 maart 2020

Beste mensen,

De afgelopen dagen reed ik een paar keer van Middelharnis richting de Haringvlietbrug. En het viel me op, dat er weer van alles te zien was op het land. Boeren waren aan het ploegen, aan het roteren, aan het planten en zaaien – het was geweldig om te zien. Vroeger deed ik daar wel eens aan mee, op mijn manier, maar als ik de machines zie waar dat tegenwoordig mee gebeurt, durf ik er eigenlijk niet aan te denken. Geef mij maar een lekker kleine trekker met apparatuur die je met de hand moet bedienen in plaats van met computers! Maar ik vind het wel fantastisch om te zien hoe het leven op het land en op de boerderij weer lekker op gang komt.

Weet je nog, een paar weken geleden? Je kon op de akkers zwemmen, bijna, zoveel water lag er op. En nu? Strakke droge stukken land, die straks allemaal weer tot bloei komen, en hun vruchten gaan dragen. Kan niet wachten op Pasen, het eerste oogstfeest!

Na de kletsnatte akkers en de angst voor veel agrariërs dat er ook dit jaar wel weer niks van terecht zal komen, ziet het er op dit moment toch weer heel erg hoopvol uit.

En dat is ook de boodschap voor ons allemaal. De maatregelen tegen de crisis worden alleen maar scherper, en er lijkt reden voor wanhoop en uitzichtloosheid. Wanneer stopt dit allemaal een keer?

De Bijbel kent honderden verhalen van deze aard. Uitzichtloosheid, wanhoop en Godsverlating, ze staan bij bosjes in de Bijbel. En het bijzondere daarvan is, dat dat nooit de laatste verhalen zijn. Altijd en altijd weer worden ze gevolgd door verhalen van regen, van zegen en van Gods aanwezigheid. Er is volop ruimte om te treuren en zelfs om bij de pakken neer te zitten. Maar God gaat daar niet in mee. Stel je voor! Stel je voor, dat God bij de pakken van zijn mensen neer zou gaan zitten, en het zou opgeven, en zou zeggen: bekijk het maar!

Van Hem is de nimmer aflatende kracht, de oneindige energie om door te gaan. Met daarbij de ruimte om neerslachtig te zijn, moedeloos en terneergeslagen. Je hoeft je voor die emotie niet te schamen; je hoeft niet te denken dat het zonde is of fout of zo, om je over te geven aan de gedachte dat je het niet meer ziet zitten. Daar is bovendien ook nog eens alle aanleiding toe. Maar het is wel goed om te beseffen dat jouw neerslachtigheid en uitzichtloosheid niet het allerlaatste woord hebben.

En ik bedoel daar niet mee, dat er aan het eind van de tunnel toch wel weer licht zal schijnen, of iets dergelijks, maar dat onze wanhoop en ontreddeiding te allen tijde ingebed zijn in het leven dat wij van onze Schepper hebben gekregen. En dat die wanhoop en ontreddeiding ingekaderd zijn in het totaalpakket van dat leven. Nog anders gezegd: ook in onze wanhoop en ontreddeiding worden wij gedragen door de kracht en de handen van onze Schepper.

Er komt heel veel op ons af in deze dagen. Voor sommige mensen herleven de herinneringen aan de Tweede Wereldoorlog. De beperkingen van vandaag gaan in sommige gevallen veel verder dan de beperkingen van toen. Tegelijkertijd zijn de verschillen heel groot, gelukkig.

Zondag lezen we het verhaal van de opwekking van Lazarus, ik heb dat eerder deze week al in een videoboodschap gemeld. En wat mij daarin bijzonder raakt, is het verhaal dat Jezus een paar dagen lang bij de pakken neer zit, verslagen is door de boodschap dat zijn goede vriend Lazarus op sterven ligt en misschien al dood is. Jezus is de mensen in alles gelijk geworden, zo staat in een van de brieven van Paulus. En dat zien we hier op een ontroerende manier bewaarheid. Als wij bij de pakken neer zitten, en het even niet meer zien zitten, dan vinden wij Jezus aan onze kant. En het kan altijd erger worden, zowel bij ons als bij Jezus.

En toch! Bijna alle verhalen in de Bijbel hebben dat 'en toch'-aspect. 'En toch' hebben neerslachtigheid, uitzichtloosheid, wanhoop en ontredde ring niet en nooit het laatste woord.

Met al deze tegenslagen en terugslagen zijn wij op weg naar Pasen, het feest van het licht. Of dat feest in het kader van deze crisis ook daadwerkelijk op 12 april al doorgebroken is, moeten we afwachten. Maar met Pasen vier en we in ieder geval de overgang van donker naar licht. En misschien is de daadwerkelijke overgang van crisis naar vrijheid een paar weken of misschien zelfs een paar maanden later dan 12 april.

Maar dat het einde van de crisis een keer komt, is onvermijdelijk. Want elk enkel bijbels verhaal eindigt met een oplossing, een zegen, een teken van licht. En ik geloof er heilig in, dat dat voor het verhaal van deze crisis ook gaat gelden.

Op naar komende zondag! Ik hoop dat jullie allemaal weer klaar zitten met een kaars, een bijbel en een liedboek. Zingen, bidden, lezen en zicht op het licht van Pasen.

We luisteren naar een paar coupletten uit het prachtige lied: 'Alles wat over ons geschreven is', gezang 556 uit ons liedboek.